

синоветѣ, задомятъ ли се, стариятъ (бащата) извършва станалата вече обичайна въ живота тукъ „подѣлба“ на имота си. И тази подѣлба е действителна (не е само формална). Стопанисването, обаче, продължава до край под ръководството на стария; синоветѣ сж всѣка вечеръ при баща си и на утрото всѣки почва своята работа по неговитѣ упътвания. Всичко това е на гледъ, много странно. Какъ съумява той баща (който формално се е отказалъ отъ имотитѣ си — подѣлилъ ги е между своитѣ синове) да задържи предишното си ръководно и властно положение въ челядта? Има челяди, въ които майката е измѣрвала съ хурката си главата на своя старецъ (даже когато той е бивалъ кметъ на селото!) и пакъ синоветѣ сж работили подъ ръководството на този старецъ... Къде е тайната? Може би, „подѣлбата“ се е наложила поради свадливостта на снахитѣ помежду си, (а и съ свекървата, разбира се!). И стариятъ, бащата, за да удържи ръководното си положение, се е видѣлъ принуденъ да навлѣче властна тога, т. е. само затова той се е държалъ кротко (търпѣлъ е хурката на жена си и възраженията на снахитѣ,) но е бивалъ студенъ и коравъ спроти синоветѣ си, та тѣ сж изпълнявали безпрекословно распорежданията му, надъхвани съ здравъ стопански разумъ. Може би... А тъкмо тази стопанска простота, тази студенина, навѣрно, се е отпечатвала после и въ държането на синоветѣ. Ето музикантътъ — учителъ е простоватъ и студенъ, когато